

תת"ע 10787/07/16 - מדינת ישראל נגד משה יחזקאל חי

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 10787-07-16 מדינת ישראל נ' משה יחזקאל חי

לפני כבוד השופטת ענת יהב-שופטת
המאשימה: מדינת ישראל
נגד

הנאשם: משה יחזקאל חי

הכרעת דין

לפי סעיף 182 לחסד"פ, אני מודיעה כי החלטתי לזכות את הנאשם מהמיוחס לו בכתב האישום.

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום, אשר מייחס לו, כי בתאריך 25/04/2016 בשעה 10:51, ברח' הרצל 102, בתל-אביב יפו, עמד בכביש שלא בתוקף תפקיד רשמי, בניגוד לתקנה 112 לתקנות התעבורה.

בתאריך 19/01/2017 כפר הנאשם במיוחס לו והסביר, כי הניידת הוזמנה על ידו למקום, שם ובעיצומה של בנייה אשר אושרה לו על ידי העירייה, כאשר עמד במפרץ החנייה אשר קיבל היתר לכך.

עוד הבהיר, שהניידת הוזמנה למקום על מנת לפנות רכב שחנה שם והפריע לעבודות הבניה.

בנוסף ובהמשך לכפירה, הנאשם ביקש, כי הפקח אשר היה בניידת ביחד עם השוטר אשר רשם נגדו את הדו"ח, יתייצב אף הוא לדיון.

משכך, נקבע התיק לשמיעת הוכחות.

פרשת התביעה:

מטעם התביעה העיד עד תביעה מס' 1, **רס"ב פלד אריה**, אשר בחקירתו הראשית הגיש את הדו"ח אשר ערך לנאשם -

עמוד 1

1/ת.

בחקירתו הראשית העיד, שבתפקידו כשוטר היה עם פקח בניידת שח"ף - שיטור משולב, הגיע למקום על פי קריאה של הנאשם ובקשה לסייע לו בזיהוי בעליו של הרכב אשר חנה ברחוב ועל מנת לפנותו וזאת שלא יאונה לו נזק לאור עבודות הבניין שהיו אמורות להתבצע.

העד לא ידע להצביע על הנסיבות אשר הביאו אותו לבקש את פרטיו של הנאשם - הקבלן, כך לפי עדותו "בשלב מסוים שלא זכור לי כרגע, האיש לא היה מעוניין לתת לי את פרטיו, המדובר בקבלן שביקש את עזרתי מלכתחילה שהוא משה יחזקאל חי, אמרתי לו שבשלב זה הוא לא יכול לקבל את הפרטים של בעל הרכב, רק אני יכול, לא זוכר בדיוק מה היה התחילו מילים לא נעימות, ביקשתי ממנו לזוז מהכביש הוא סירב בהתחלה" (עמ' 5 לפרוטוקול שורות 16-20).

בעקבות כך, החל דין ודברים בין השוטר לנאשם והנאשם אמר לו "אתה ליצן מארץ הליצנים" ועל כן נרשם דו"ח כפי שנרשם.

העד אמר, כי היה עמו פקח בשם כפיר סימן טוב ובהמשך אף סתר עצמו ואמר כי הנאשם לא הזמין את הניידת, אלא "היינו בפעילות עירונית באכיפת דוחות", עמ' 6 שורות 12-13.

בחקירתו הנגדית, מסכים שנפלה טעות ברישום ספרה של רישיון הנהיגה, לא יודע לומר מדוע ציין את מס' הטלפון הסלולארי כפי שנרשם, כשהנאשם טוען כנגדו שזה לא מס' הטלפון שלו, אינו יודע לענות על כך, כמו כן, טוען כי אין זה רלוונטי לציין שמו של הפקח שהיה עמו באירוע (עמ' 7 שורות 1-10).

כשנשאל על ידי הנאשם שיבהיר למה התכוון כשרשם בנסיבות המקרה "האזרח סיכן את עצמו" בת/1, ענה שהרחוב ידוע כרחוב בעייתי וברור שאדם שאינו בתפקיד ומצוי על הכביש, מסכן את עצמו ואת התנועה.

לא יודע לאשש שהמקום בתמונה שהוצגה לו, אכן צולם ביום האירוע עליו מדובר, אולם מזהה כי זהו המקום.

העד חוזר בו מהדברים אשר אמר בחקירה ראשית ואומר, כי הנאשם לא סירב להזדהות (עמ' 8 שורה 19).

במסגרת עדותו, הגיש הנאשם אישור מן העירייה שניתן לו לביצוע עבודות של פריקה וטעינה במקום זה - נ/1 ותמונה שבה נראה הנאשם מצולם במקום - נ/2.

פרשת ההגנה:

הנאשם העיד לטובתו וטען שפנה לעיריית תל-אביב לפינוי רכב שעמד במפרץ החנייה באתר הבנייה, כאשר מדובר במקום שנשכר על ידו מאת העירייה לצורך פריקה וטעינה של חומרי בנייה - **נ/1**,

בעקבות כך, הגיעה נידת הפיקוח על מנת לאתר את פרטי בעל הרכב ולפנותו.

לביסוס טענה זו שאכן פנה בתלונה לעירייה באותו היום תאריך 25/04/2016 שעה 09:01, הגיש מסמך - **נ/3**.

הנאשם אף המשיך והעיד שהניידת עמדה תוך שהיא חוסמת נתיב תחבורה אחד והפקח יצא מן הרכב כשהנאשם שוחח איתו והשוטר נותר בתוך הניידת.

הנאשם טוען, כי בשלב מסוים נשען על מראת הניידת והתנהגות זו היא אשר גרמה לשוטר לאבד את שלוותו ולצעוק עליו, שהתנהגות זו יכולה לגרום לשבירת המראה, בתגובה לכך, הנאשם ביקש ממנו שלא ידבר באופן הזה, וכתוצאה מכך נתבקש לתת את פרטיו ונרשם לו הדו"ח.

הנאשם טוען שמדובר בדו"ח והתנהגות נקמניים, על העובדה שהעז לענות לשוטר ואין לדוח הזה קשר למציאות, שכן הוא עמד בתוך מפרץ החנייה ממול לפקח אשר איתו דיבר בוודאי שלא סיכן אף אחד, לא את עצמו ולא את הפקח שהיה צמוד אליו.

בחקירתו הנגדית, הסכים שלא הטיח בשוטר את העובדה כי קודם שוחח עם הפקח, הסכים שנשען על הניידת אשר עמדה בנתיב נסיעה על הכביש, אומר כי לא היה לו אישור לעמוד על הכביש אולם הוא עמד במפרץ אשר העמיד שם אושרה לו על ידי העירייה.

עד הגנה מס' 1, פקח העירייה כפיר סימן טוב, העיד מטעם הנאשם.

כאן יש לומר וכבר בפתח הדברים, כי הפקח היה צריך לרשום מזכר על הפעילות אשר ביצע עם השוטר, בוודאי כאשר בעקבות פעילות זו "נולד" דוח כנגד הנאשם, כאשר עדותו בבית המשפט נתקיימה לאחר כשנה ועל פי הזיכרון.

העד מעיד **בחקירתו הראשית**, כי מכיר את הנאשם, מסכים שמעולם הנאשם לא התחצף אליו בכל צורה שהיא.

העד מעיד שהשוטר החל בתהליך זיהוי הרכב ואז "**השוטר אריק שאל את הנאשם שאלה שקשורה לרכב שחנה אצלו בחנייה, הוא ענה לו בצורה לא יפה, והתחיל להתנהל ויכוח**", (עמ' 12 שורות 2-3).

הפקח מעיד כי הנאשם עמד על הכביש בוודאות, כאשר הפקח עמד ליד הדלת של הנהג **וממולו עמד הנאשם**. מיקום העמידה צוין ב **נ/2** (שורות 9-15).

לשאלת בית המשפט, הפקח ענה שאכן הניידת תפסה נתיב נסיעה כשחנתה במקום וזאת מן הנימוק שאין מקום חנייה.

בחקירתו הנגדית, אומר שכאשר הגיעו למקום, הנאשם עמד ליד המכולה - כמו בתמונה **נ/2**, מסכים עם התובע שהנאשם לא דיבר יפה לשוטר ואף זכר את המילים המדויקות (עמ' 13 שורות 30-32).

הנאשם הגיש צילום של הרכב אשר הפריע - **נ/4**.

סיכומים:

המאשימה מבקשת להרשיע את הנאשם על פי עדותו של השוטר, כאשר השוטר ביקש מן האזרח לעלות על המדרכה והנאשם סירב לזוז ורק לאחר שהוזהר נרשם הדו"ח.

המאשימה מבקשת להבין מן העובדה שהנאשם נשען על הניידת כשזו עומדת על נתיב נסיעה את הוכחת העובדה שהנאשם בעצם עמד על גבי הכביש. בעניין זה הפנה לעובדה כי לנאשם אין אישור לעמוד על הכביש.

עוד הפנה לעדותו של עד ההגנה אשר זכר יחס מזלזל מצדו של הנאשם לשוטר.

התובע הבהיר, כי מה שמותר לשוטר לא מותר לאזרח והעובדה שהשוטר בעצמו עמד על הכביש, אין בו כדי להתיר לנאשם לנהוג באותה הדרך, שכן שוטר מעצם היותו כזה נוטל סיכונים במסגרת תפקידו.

הנאשם מבקש לזכות אותו, נוכח העובדה שקיבל אישור לעמוד במפרץ, העובדה ששוחח שיחה ארוכה עם הפקח מולו ובאותו מקום שעמד ולא נאמר לו כי הוא מסכן את עצמו, טוען כי מעולם לא התחצף לבעל תפקיד, מבהיר שהניידת חסמה נתיב נסיעה ובסמוך למכולה שעמדה כדין ובאישור, כאשר הנאשם עמד בין המכולה לניידת ובמקום שלא יכולים כלי רכב אחרים לעבור.

דין והכרעה

הסיטואציה, כפי שהובהרה בעת מתן העדות, מעלה תהיות ותמיהות רבות ויש בליבי חשש שמא התנהגותו, טון דיבורו של הנאשם לא מצאו חן בעיני השוטר, דבר אשר הביא לאותו הדוח אשר בא בסופו של יום בפני בית המשפט, מכאן החלטתי לזכות את הנאשם ומן הסיבות שלהלן:

1. הדוח שנרשם ת/1 ועדותו של השוטר בפני, בחקירה הראשית ואחר כך בחקירה הנגדית, היו מבולבלים, לא מפורטים דיים ואף נמצאו בהם סתירות- לא ברור מה הייתה הסיטואציה אשר הביאה את השוטר לרשום את הדוח, ומה היה דין הדברים בין השניים.

2. השוטר פלד העיד תחילה שהיכוח ביניהם היה כי הנאשם לא הסכים לתת לו את פרטיו, לאחר מכן חזר בו וטען שלא הסכים לתת את פרטי בעל הרכב.
3. בהמשך אף נסתבר כי פרטים שנרשמו על ידי בדוח לא היו נכונים, או לא מדויקים- כגון, מס' טלפון של הנאשם, מס' תעודת הזהות שלו, כאשר חוסר הדיוק וטעויות אלו נוספים לדוח הלאקוני שרשם, לפרטים החסרים ולחוסר הבהירות בדוח.
4. בעיקר, חסר פרט חשוב והוא הנוכחות של עד נוסף שהיה במקום עימו והוא הפקח- כאשר ברור שאירוע שכזה אשר מסתיים במתן דו"ח כנגד אזרח ואדם נוסף במקום הינו עד פוטנציאלי, הרי שאי רישום שכזה, במקרה הטוב הוא זילזול ורשלנות ובמקרה הרע הינו הסתרה של פרטים חשובים שיש בהם כדי, אולי, לעמוד לזכותו של האזרח.
5. כאן המקום אף לציין, שהעדויות של השוטר והפקח מתארות תיאור שונה בתכלית, כאשר על פי השוטר, הוא ניהל את האירוע, ואילו על פי הפקח- הוא זה אשר שוחח עם הנאשם ובסופו של דבר התגלע ויכוח בין השוטר לנאשם.
6. אמנם, הפקח התייצב ונתן עדות, וזאת לבקשת הנאשם ומטעמו, אולם, המדובר בעדות כבושה שניתנה לאחר כשנה, כאשר לא ניתן להשוותה לרישום כלשהו אשר נרשם בזמן אמת, ולא מן הנמנע שיש בה חוסר דיוק או אפילו זיהום, אף שלא במכוון, וזאת לאחר תקופה ארוכה.
7. בעניין זה ניתן להפנות לכך, שהעד לא אמר בחקירה ראשית מהן המילים אשר אמר הנאשם לשוטר, אולם בחקירה נגדית כאשר התביעה קוראת זאת מן הדוח, הפקח מסכים עם כל מילה שנרשמה.
8. לא נראה לי נכון שעד שכזה, שבמקור היה אמור להיות עד תביעה, יגיע לבקשת נאשם ויעיד בחקירה נגדית, כשהמאשימה שלא דאגה להימצאות דוח מטעמו תחקור אותו בחקירה נגדית, מדריכה, מובילה תוך השמת מילים בפיו ובסופו של יום תבקש ליתן לעדות כבושה זו משקל מקסימאלי.
9. עדיין, ניתן לראות שהנאשם והפקח מתארים סיטואציה בה שניהם עומדים האחד מול השני לאורך הכביש ומשוחחים, כאשר הנאשם טוען שהיה במקום המפרץ, שם ניתן לו אישור על ידי העירייה בתשלום- כך ניתן לראות מנ/1, ואילו הפקח טוען שהוא גלש ועמד על הכביש (עמ' 13 ש' 30-32).
10. העובדה שהפקח עמד מולו, מוכיחה כאלף עדים, כי המקום בו עמד הנאשם היה ראוי לכך, בעיקר לאור כך, שמצידם (הימני של הנאשם והשמאלי של הפקח) ובצמוד אליהם- כך לפי נ/3 - חנתה הניידת ומנעה מכלי רכב אחרים להגיע לקרבתם ולסכנם.

11. בקשת המאשימה להרשיע את הנאשם, כשהיא מנמקת זאת בכך שדבר אשר מותר לשוטר, אינו מותר לאזרח- הוא נכון, אך השונות הזאת נכונה באירועים הקשורים לתפקיד השוטר, כאשר במקרה זה הן הפקח והן הנאשם עמדו ושוחחו ביניהם באותה הנקודה, ואם מיקום זה נכון וטוב לבעל התפקיד, בוודאי שהוא טוב אף לאזרח- בבחינת מתן דוגמא ומופת של בעלי שררה.

בסופו של דבר, נשתכנעתי כי הנאשם תיאר במדויק את אשר אירע- כך ניתן לראות מעדותו המפורטת בפניי, מן המסמכים והתמונות אשר הגיש ואשר ביססו את דבריו, כך שהתביעה לא הרימה את נטל ההוכחה, בוודאי שלא ברמה הנדרשת ואני מזכה את הנאשם מן המיוחס לו.

ניתנה היום, י' סיוון תשע"ז, 04 יוני 2017, במעמד הצדדים.